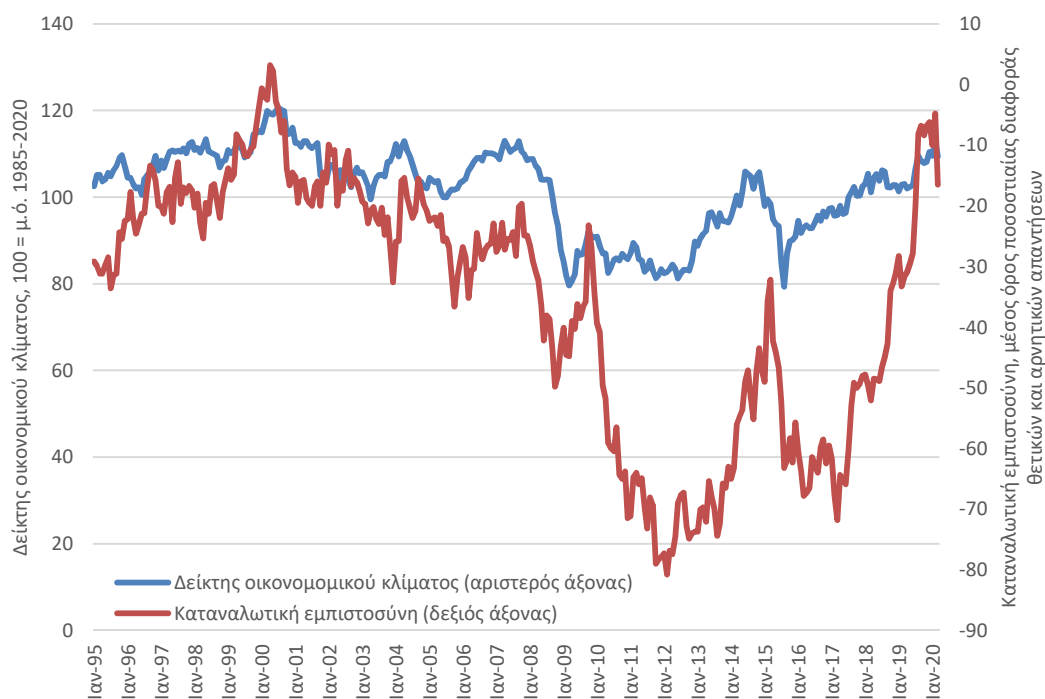

2. ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΣΕ ΕΘΝΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Η ελληνική οικονομία εξέρχεται από μια δεκαετία παρατεταμένης κρίσης. Δομικά προβλήματα και υψηλά ελλείμματα, τόσο στο δημοσιονομικό όσο και στο εξωτερικό της ισοζύγιο, οδήγησαν τη χώρα στην ανάγκη να προσφύγει σε διεθνείς μηχανισμούς στήριξης. Μετά από τρία διαδοχικά προγράμματα οικονομικής προσαρμογής την περίοδο 2010-2018, η Ελλάδα έχει καταφέρει να εξαλείψει τις μακροοικονομικές ανισορροπίες που χαρακτήριζαν την οικονομία της χώρας πριν το ξέσπασμα της κρίσης χρέους. Σταδιακά, επανακάμπτει η εμπιστοσύνη των καταναλωτών, των επιχειρήσεων και της επενδυτικής κοινότητας στις προοπτικές ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας, όπως αποτυπώνεται στην πορεία των αντίστοιχων δεικτών.

Ειδικότερα, τον Φεβρουάριο του 2020, ο δείκτης οικονομικού κλίματος κατέγραψε την υψηλότερη επίδοσή του σε σχεδόν 20 χρόνια (113,2 έναντι 79,3 μονάδες τον Αύγουστο του 2015 και 116,0 μονάδες τον Δεκέμβριο του 2000). Αντίστοιχα, υψηλή ήταν η επίδοση και του δείκτη καταναλωτικής εμπιστοσύνης (-4,8 έναντι -80,8 μονάδες τον Φεβρουάριο του 2012 και -4,1 μονάδες τον Ιούλιο του 2000 - Διάγραμμα 2.1). Επιπροσθέτως, η μέση απόδοση των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου κατέγραψε ιστορικά χαμηλές τιμές (1,42% μέση απόδοση των δεκαετών ομολόγων τον Δεκέμβριο του 2019), ενώ και η διαφορά της απόδοσης (spread) των δεκαετών ομολόγων Ελλάδας-Γερμανίας την τελευταία δεκαετία πλησίασε τις τιμές που καταγράφονταν στα τέλη του 2009 (1,72% Δεκέμβριος 2019 – 1,6% Νοέμβριος 2009).

Διάγραμμα 2.1: Δείκτες οικονομικής συγκυρίας, με εποχική διόρθωση

Πηγή: IOBE, Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Παρά τη θετική πορεία της οικονομίας έως τις αρχές του 2020 και το εύρος των αλλαγών που υλοποιήθηκαν στη χώρα την τελευταία δεκαετία, η κρίση έχει αφήσει πληγές που δεν

έχουν επουλωθεί. Η ανεργία παραμένει σε υψηλότερο από το προ κρίσης επίπεδο της, ενώ και το κατά κεφαλήν εισόδημα παραμένει σημαντικά χαμηλότερο σε σύγκριση με το 2008.

Επιπροσθέτως, η οικονομία της χώρας αντιμετωπίζει σημαντικές νέες προκλήσεις. Τα μέτρα περιορισμού της εξάπλωσης της πανδημίας του ιού SARS-CoV-2 έχουν οδηγήσει σε πρωτόγνωρες συνθήκες απότομης διακοπής μιας σειράς από οικονομικές δραστηριότητες στην Ελλάδα και παγκοσμίως. Η έκταση της νέας παγκόσμιας οικονομικής διαταραχής εξαρτάται από την αβέβαιη ακόμα εξέλιξη της πανδημίας και τη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων προστασίας της υγείας, αλλά και των παρεμβάσεων πολιτικής για την αντιμετώπιση των συνεπειών τους στην οικονομική δραστηριότητα. Οι προβλέψεις για την εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας είναι δυσοίωνες, καθώς εκτιμάται ότι θα σημειωθεί η μεγαλύτερη πτώση της οικονομικής δραστηριότητας μετά την ύφεση του 1929 (-3,0% στο σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας και -7,5% στην Ευρωζώνη για το 2020).¹ Ωστόσο, αυτή τη στιγμή δεν είναι γνωστή ούτε η ένταση, ούτε και η διάρκεια αυτής της διαταραχής, συνεπώς είναι πρόωρο να προβλεφθούν με βεβαιότητα οι οικονομικές ανάγκες που θα καταγραφούν σε ετήσια βάση.

Το Πρόγραμμα Σταθερότητας που υποβλήθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή εμπεριέχει δύο σενάρια, το βασικό (ύφεση 4,7%) και το δυσμενές (ύφεση 7,9%), μετά τη λήψη μέτρων. Η οικοδόμηση των σεναρίων ξεκινά από ένα αρχικό σενάριο ύφεσης 10% (χωρίς μέτρα), το οποίο, μετά τη λήψη των μέτρων που έχουν έως τώρα σχεδιαστεί, καταλήγει στο βασικό σενάριο με ύφεση 4,7%. Η συνολική αξία των μέτρων, όπως έχουν αποτυπωθεί στο Πρόγραμμα, ανέρχεται σε 17,35 δισ. ευρώ (10% του ΑΕΠ). Επιπλέον, για χώρες όπου ο τουρισμός συνεισφέρει μεγάλο ποσοστό του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος (ΑΕΠ), όπως η Ελλάδα, οι προβλέψεις ποικίλλουν ανάλογα με την εκτίμηση για τη διάρκεια της διαταραχής και την ταχύτητα επαναφοράς σε συνθήκες κανονικότητας.

Ειδικότερα, οι επιπτώσεις της πανδημίας τυποποιούνται σε τέσσερις βασικές διαταραχές, μία από την πλευρά της προσφοράς και τρεις από την πλευρά της ζήτησης/δαπάνης. Ως προς την προσφορά, οι κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας (ΚΑΔ) που έχει διακοπεί διοικητικά η λειτουργία τους ή πλήττονται αντικειμενικά από την πανδημία, αφορούν περίπου το 60% της συνολικής απασχόλησης του ιδιωτικού τομέα. Ως προς τις διαταραχές της ζήτησης οι επιπτώσεις αφορούν: α) την κατανάλωση, καθώς τα μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας και η μείωση των εισοδημάτων θα συρρικνώσουν τη μη αναγκαία κατανάλωση, β) τις επενδύσεις, καθώς η αβεβαιότητα και η περιορισμένη ρευστότητα θα προκαλέσουν μια αύξηση στο πριμ κινδύνου (risk premium) για την πραγματοποίηση μιας επένδυσης και γ) τις εξαγωγές, καθώς ο παγκόσμιος χαρακτήρας της κρίσης θα μειώσει τα εισοδήματα στους εμπορικούς εταίρους της Ελλάδας και κατά συνέπεια τις εξαγωγές².

Επιπλέον, η χώρα θα έρθει αντιμέτωπη με προκλήσεις και στο μέλλον. Τεχνολογικές εξελίξεις που επιταχύνονται λόγω της πανδημίας φέρνουν σημαντικές αλλαγές στο εργασιακό περιβάλλον και στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, εισοδημάτων και πλούτου. Η γήρανση του πληθυσμού στη χώρα, η οποία επιδεινώθηκε ραγδαία κατά τη διάρκεια της προηγούμενης δεκαετίας της κρίσης, δημιουργεί σοβαρές προκλήσεις για τα συστήματα

¹ Πηγή: International Monetary Fund, World Economic Outlook, April 2020.

² Πηγή: Γραφείο Προϋπολογισμού του Κράτους στη Βουλή, Ειδική έκθεση για τις οικονομικές συνέπειες του COVID-19, Απρίλιος 2020.

κοινωνικής ασφάλισης και προστασίας. Η ανάγκη περιορισμού και προσαρμογής στις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής φέρνουν σημαντικές αλλαγές σε κρίσιμους τομείς για την οικονομία, όπως η ενέργεια και οι μεταφορές.

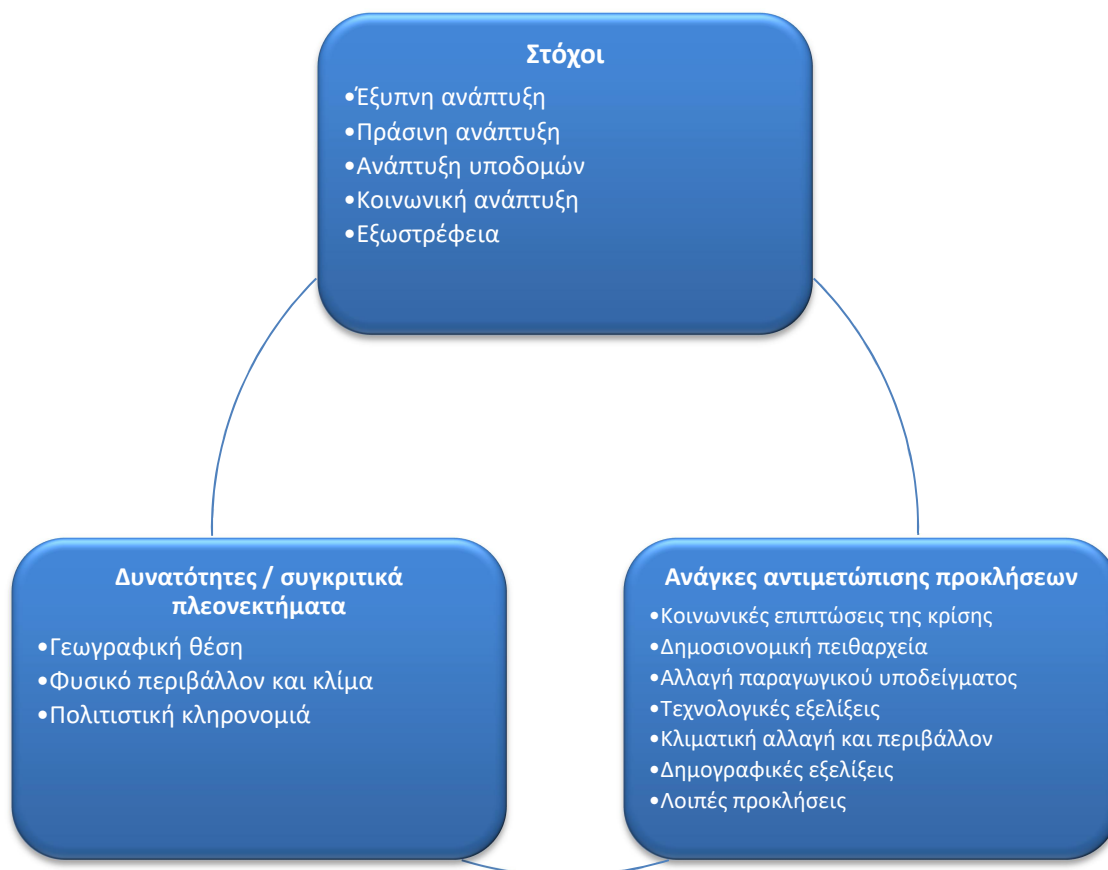
Η ετοιμότητα της χώρας να αντιμετωπίσει αυτές τις προκλήσεις θα κρίνει σε πολύ μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας και εν τέλει την ευημερία των πολιτών της χώρας για τις επόμενες δεκαετίες. Σε αυτή την κατεύθυνση, αναγκαία είναι η στροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας σε ένα νέο υπόδειγμα που μπορεί να πετύχει ανταγωνιστική και εύρωστη λειτουργία σε ένα ευμετάβλητο διεθνές περιβάλλον που θέτει συνεχώς νέες προκλήσεις.

Ένας επιπλέον καθοριστικός παράγοντας για την κοινωνική ευημερία σχετίζεται με τον βαθμό στον οποίο η χώρα αξιοποιεί τις αναπτυξιακές δυνατότητες που προσφέρουν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα που διαθέτει. Η γεωγραφική θέση της χώρας σε σημείο συνάντησης τριών ηπείρων (Ευρώπη – Ασία – Αφρική), το ευνοϊκό της κλίμα, τα στοιχεία του φυσικού της περιβάλλοντος και η πλούσια πολιτιστική κληρονομιά αποτελούν συγκριτικά πλεονεκτήματα που έχουν αξιοποιηθεί μόνο εν μέρει. Με τις κατάλληλες παρεμβάσεις πολιτικής και επενδυτικές πρωτοβουλίες, η χώρα είναι σε θέση να αξιοποιήσει πληρέστερα αυτές τις αναπτυξιακές δυνατότητες.

Η αντιμετώπιση των μεγάλων προκλήσεων και η πληρέστερη αξιοποίηση των αναπτυξιακών δυνατοτήτων απαιτούν την αποτελεσματικότερη δυνατή κινητοποίηση όλων των διαθέσιμων πόρων, ιδιωτικών και δημόσιων, από εγχώριες πηγές και από το εξωτερικό. Για τη μέγιστη δυνατή κινητοποίηση ιδιωτικών πόρων, απαιτείται η συνέχιση της προσπάθειας δομικής αναδιάρθρωσης του παραγωγικού υποδείγματος της χώρας. Ταυτόχρονα, πολύ σημαντικό αναπτυξιακό μοχλό αποτελεί η αποτελεσματική κινητοποίηση των εθνικών δημόσιων πόρων για την υλοποίηση επενδύσεων.

Η υλοποίηση των δημόσιων επενδύσεων καταγράφεται άμεσα στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) και στο απόθεμα του παραγωγικού κεφαλαίου της χώρας, αλλά υπό τις κατάλληλες συνθήκες μπορεί να έχει και καταλυτικό ρόλο στην πραγματοποίηση ιδιωτικών επενδύσεων και τη στήριξη της ευρύτερης οικονομικής δραστηριότητας. Δημόσιες επενδύσεις που δεν στρεβλώνουν τα κίνητρα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, αλλά εντάσσονται σε ένα ολοκληρωμένο σύστημα που θέτει στρατηγικούς στόχους, ιεραρχεί τις αναπτυξιακές προτεραιότητες, παρακολουθεί, ελέγχει και αξιολογεί τις επενδυτικές παρεμβάσεις έναντι μετρήσιμων στόχων, δημιουργούν τη δομή πάνω στην οποία δομείται ο παραγωγικός ιστός της οικονομίας.

Διάγραμμα 2.2: Αναπτυξιακές ανάγκες, δυνατότητες και στόχοι

Σε αυτό το πλαίσιο, περιγράφονται στη συνέχεια οι αναπτυξιακές ανάγκες τις χώρες για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις υφιστάμενες και μακροπρόθεσμες προκλήσεις. Το κεφάλαιο ολοκληρώνεται με περιγραφή των αναπτυξιακών δυνατοτήτων που προσφέρει η πληρέστερη αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας. Τέλος, στο τρίτο κεφάλαιο περιγράφονται οι αναπτυξιακοί στόχοι του ΕΠΑ και η εξειδίκευσή τους σε ειδικούς στόχους και προτεραιότητες, λαμβάνοντας υπόψη τις παραπάνω ανάγκες και δυνατότητες (Διάγραμμα 2.2).

2.1 Αναπτυξιακές ανάγκες για την αντιμετώπιση των κοινωνικών προκλήσεων

Βασικός στόχος της αναπτυξιακής πολιτικής κάθε χώρας είναι να εξασφαλίσει ότι η οικονομία της έχει τις αντοχές να αντιμετωπίσει τις μεγάλες προκλήσεις κάθε εποχής και να σχεδιάσει τρόπους για να τις μετατρέψει σε εφελκυστικό προόδο. Επομένως, στη στοχοθέτηση των αναπτυξιακών παρεμβάσεων και στην ιεράρχηση των προτεραιοτήτων, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ανάγκες για την αντιμετώπιση των βασικών προκλήσεων. Σε αυτή την ενότητα περιγράφονται οι βασικές προκλήσεις που καλείται να αντιμετωπίσει η ελληνική οικονομία και κοινωνία τα επόμενα χρόνια μέσα και από το Εθνικό Πρόγραμμα Ανάπτυξης 2021-2025.

2.1.1 ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

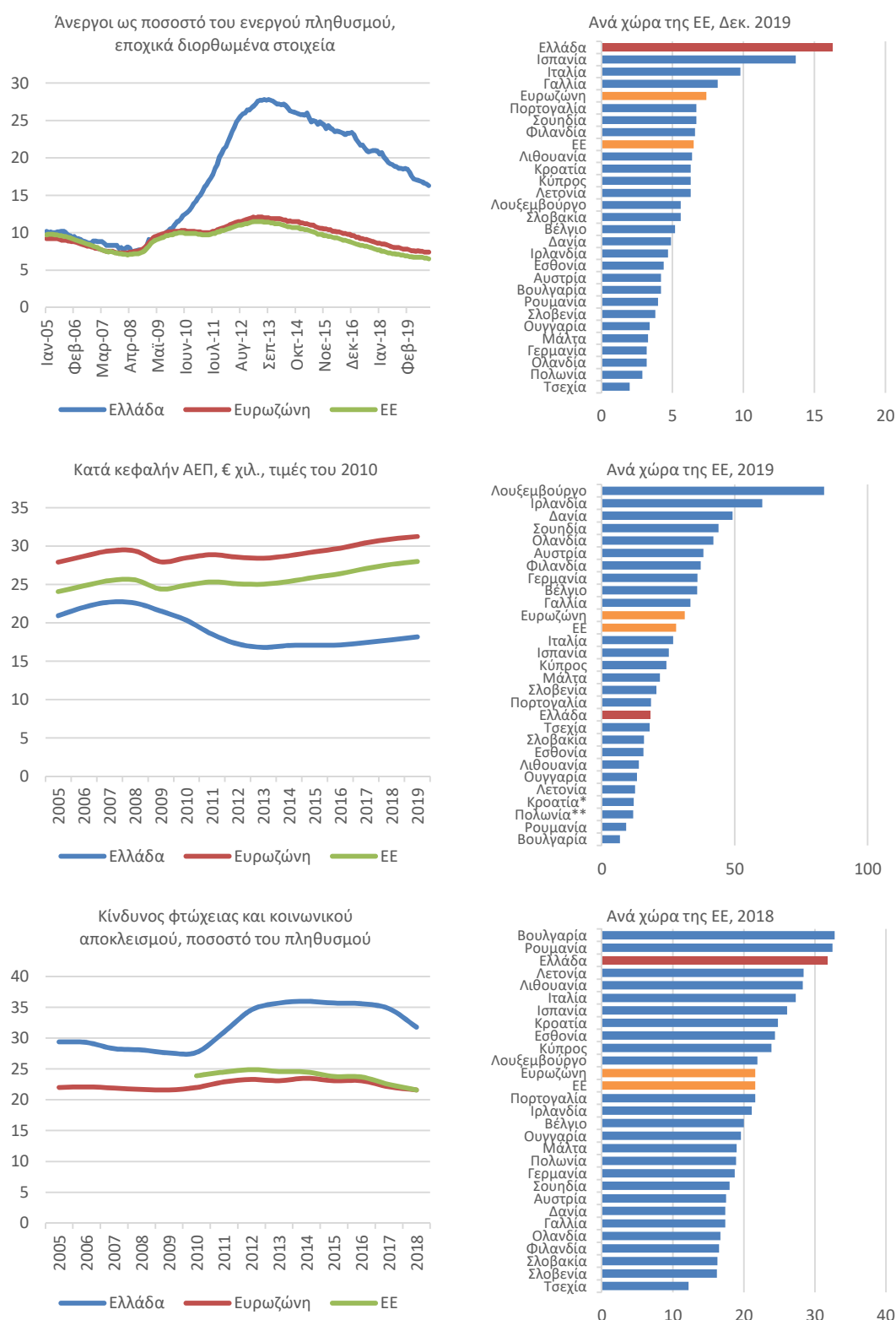
Οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης της περασμένης δεκαετίας είχαν σοβαρό οικονομικό και κοινωνικό αντίκτυπο στην Ελλάδα. Η ανεργία στη χώρα παραμένει σε εξαιρετικά υψηλά επίπεδα. Ειδικότερα, τον Δεκέμβριο του 2019, το 16,3% του ενεργού πληθυσμού της χώρας βρισκόταν σε καθεστώς ανεργίας (με βάση εποχικά διορθωμένα στοιχεία). Παρότι το ποσοστό ανεργίας στη χώρα έχει υποχωρήσει από το εξαιρετικά υψηλό επίπεδο που κατέγραφε το 2013 (έως 27,8%), παραμένει υψηλότερα σε σύγκριση τόσο με τα επίπεδα προ-κρίσης (7,2% τον Ιούνιο του 2008), όσο και με τον μέσο όρο της Ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης (7,4% και 6,5% αντίστοιχα τον Δεκέμβριο του 2019) (Διάγραμμα 2.3).

Παρόμοια είναι η διαχρονική εξέλιξη και σε όρους κατά κεφαλήν εισοδήματος. Το κατά κεφαλήν ΑΕΠ της χώρας ανήλθε το 2019 σε €18,2 χιλ. σε τιμές του 2010, υψηλότερα κατά 2,1% σε σχέση με το 2018 (€17,8 χιλ.) και κατά 8,0% σε σχέση με το 2013 (€16,8 χιλ.). Παραμένει, ωστόσο, κατά 20,0% χαμηλότερα σε σχέση με το 2007 (€22,7 χιλ.). Παράλληλα, η απόσταση σε σύγκριση με τους ευρωπαϊκούς μέσους όρους αυξήθηκε σημαντικά κατά τη διάρκεια της κρίσης, από -11,0% και -22,7% σε σύγκριση με την ΕΕ (€25,5 χιλ.) και Ευρωζώνη (€29,4 χιλ.) το 2007, σε -35,1% (€28,0 χιλ.) και -41,9% (€31,3 χιλ.) αντίστοιχα το 2019. Πλέον, η Ελλάδα κατατάσσεται στην 17^η θέση ανάμεσα στις 27 χώρες μέλη της ΕΕ με βάση το κατά κεφαλήν ΑΕΠ (από 14^η το 2007).

Η υψηλή ανεργία και η δυσμενής πορεία του κατά κεφαλήν εισοδήματος αντανακλώνται σε αυξημένο ποσοστό ατόμων που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Με βάση τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία για το 2018, το 31,8% των νοικοκυριών στην Ελλάδα αντιμετωπίζουν κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού, από 36,0% το 2014 και 28,1% το 2008. Με βάση τον συγκεκριμένο δείκτη, η Ελλάδα βρίσκεται στην τρίτη χειρότερη θέση στην ΕΕ, καλύτερα μόνο σε σύγκριση με τη Ρουμανία (32,5%) και τη Βουλγαρία (32,8%).

Επομένως, οι αναπτυξιακές ανάγκες για ενίσχυση των εισοδημάτων και της απασχόλησης, για μείωση της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού και για την εξομάλυνση των περιφερειακών αποκλίσεων είναι ιδιαίτερα αυξημένες στον απόηχο της κρίσης. Αυτές οι ανάγκες ενδέχεται να οξυνθούν περαιτέρω σε βραχυπρόθεσμο και μεσοπρόθεσμο ορίζοντα από τις επιπτώσεις της πανδημίας. Απαιτούνται, επομένως, αντικυκλικές παρεμβάσεις που συνίστανται στην καταλυτική τόνωση της οικονομικής δραστηριότητας με αποτελεσματικές ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης, στην ενίσχυση των κοινωνικών δομών και στην εξάλειψη των περιφερειακών αποκλίσεων.

Διάγραμμα 2.3: Κατά κεφαλήν ΑΕΠ, ανεργία και κίνδυνος φτώχειας

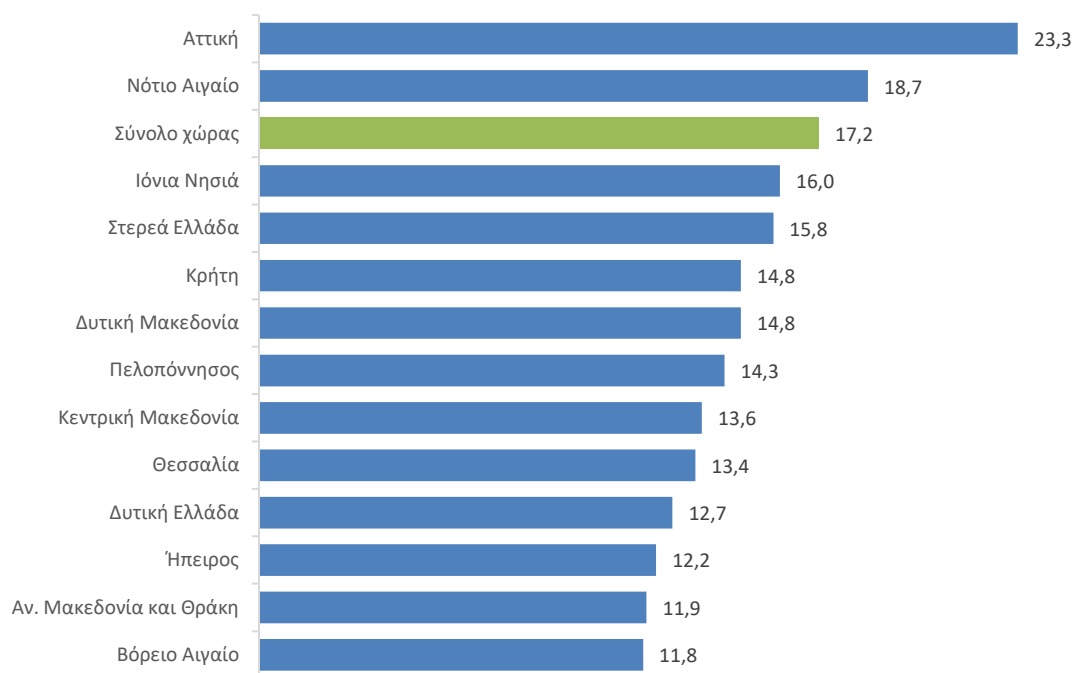
Σημείωση: Τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία για το κατά κεφαλήν ΑΕΠ της Κροατίας και Πολωνίας αφορούν αντίστοιχα το 2018 και 2017.

Πηγή: Eurostat

2.1.2 ΕΞΟΜΑΛΥΝΣΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΑΝΙΣΟΤΗΤΩΝ

Σημαντικές αποκλίσεις παρατηρούνται και μεταξύ των περιφερειών της χώρας σε οικονομικούς και κοινωνικούς δείκτες. Το κατά κεφαλήν ΑΕΠ στην Ανατολική Μακεδονία – Θράκη (€11,9 χιλ.) και Βόρειο Αιγαίο (€11,8 χιλ.) είναι σχεδόν στο μισό του επιπέδου που καταγράφεται στην Αττική (€23,3 χιλ. το 2018, σε τρέχουσες τιμές). Μειωμένο κατά κεφαλήν ΑΕΠ παρατηρείται επίσης στην Ήπειρο (€12,2 χιλ.), στη Δυτική Ελλάδα (€12,7 χιλ.), στη Θεσσαλία (€13,4 χιλ.) και στην Κεντρική Μακεδονία (€13,6 χιλ.).

Διάγραμμα 2.4: Κατά κεφαλήν ΑΕΠ ανά περιφέρεια, τρέχουσες τιμές, € χιλ., 2018

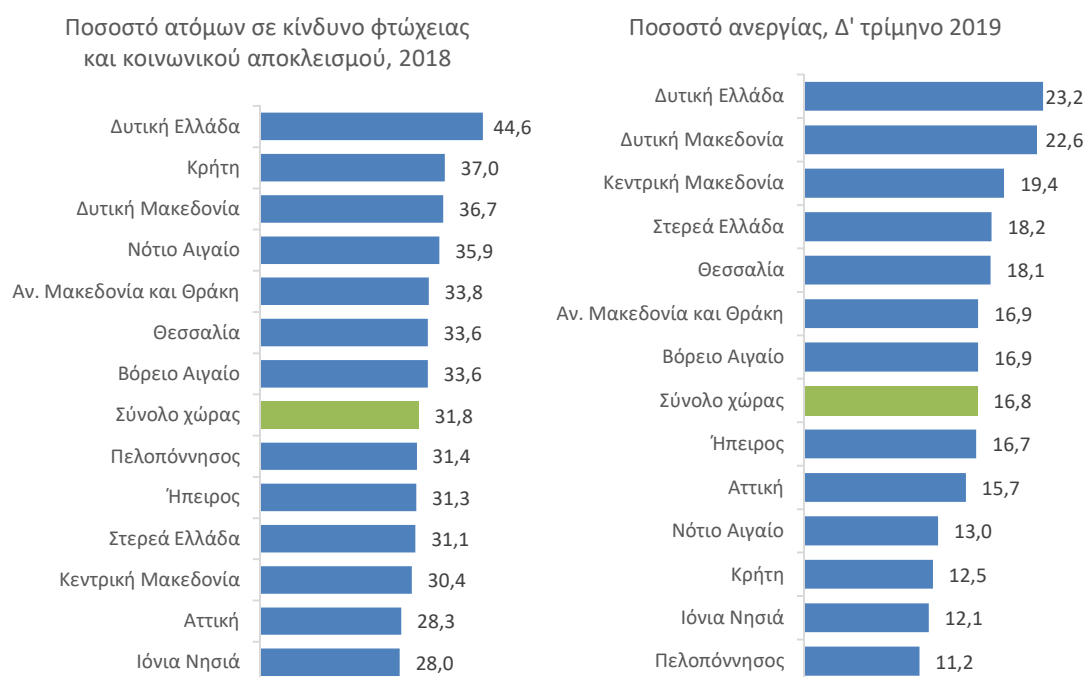

Πηγή: Eurostat, ΕΛΣΤΑΤ

Αυξημένες αναπτυξιακές ανάγκες αναδεικνύονται και σε περιφέρειες της χώρας με αυξημένο κίνδυνο κοινωνικού αποκλεισμού. Ειδικότερα, ιδιαίτερα υψηλό είναι το ποσοστό ατόμων που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού (AROPE) στη Δυτική Ελλάδα (44,6% το 2018). Ακολουθούν η Κρήτη (37,0%), η Δυτική Μακεδονία (36,7%) και το Νότιο Αιγαίο (35,9%). Υψηλότερος του μέσου όρου της χώρας είναι ο κίνδυνος κοινωνικού αποκλεισμού στην Ανατολική Μακεδονία – Θράκη (33,8%), τη Θεσσαλία (33,6%) και το Βόρειο Αιγαίο (33,6%).

Αντίστοιχα, το ποσοστό ανεργίας είναι υπερδιπλάσιο στη Δυτική Ελλάδα (23,2% το 4^ο τρίμηνο του 2019) και τη Δυτική Μακεδονία (22,6%) σε σύγκριση με την Πελοπόννησο (11,2%). Αυξημένη ανεργία σε σύγκριση με τον μέσο όρο της χώρας παρατηρείται επίσης στην Κεντρική Μακεδονία (19,4%), τη Στερεά Ελλάδα (18,2%), τη Θεσσαλία (18,1%), την Ανατολική Μακεδονία – Θράκη (16,9%) και το Βόρειο Αιγαίο (16,9%).

Διάγραμμα 2.5: Κίνδυνος φτώχειας και ανεργία ανά περιφέρεια

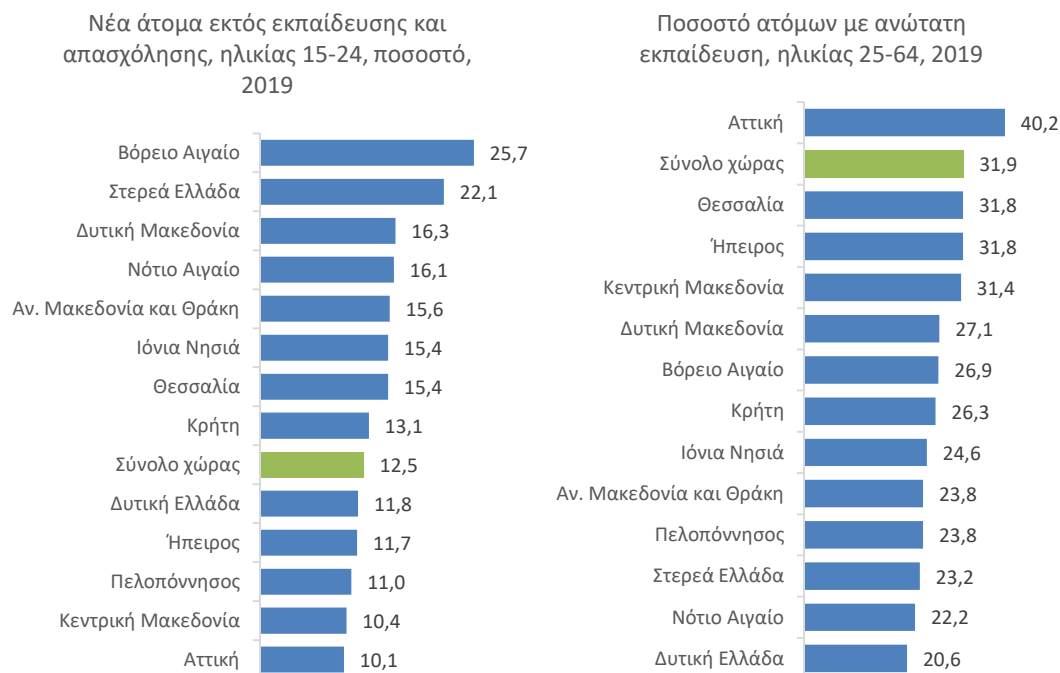

Πηγή: Eurostat

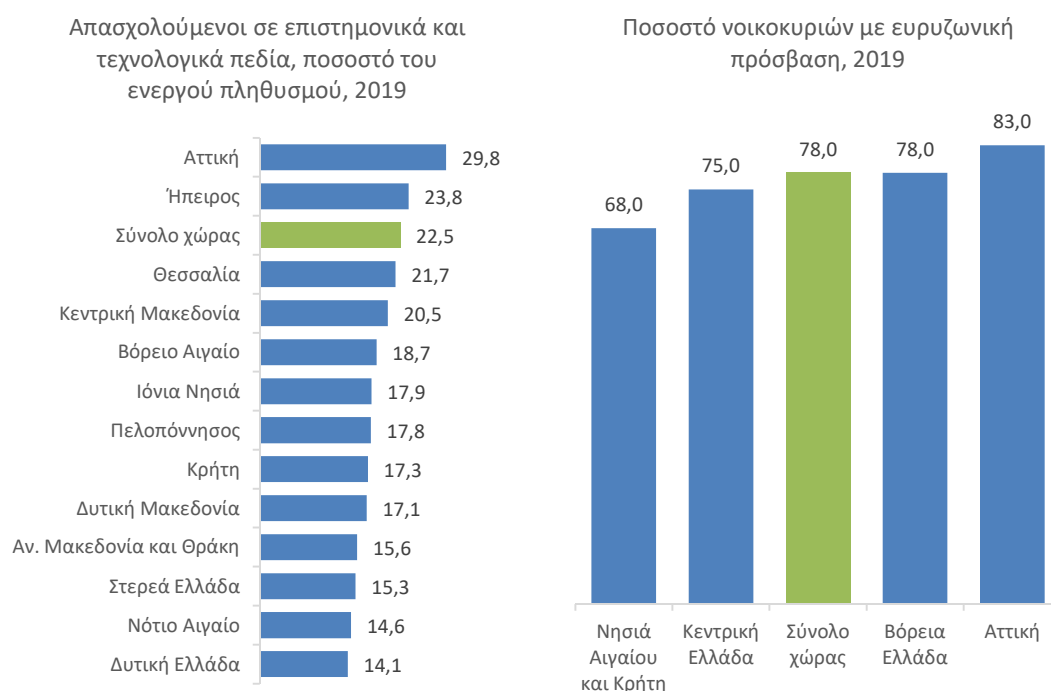
Ιδιαίτερα σημαντικές για την εξάλειψη των κοινωνικών ανισοτήτων είναι οι ευκαιρίες που υπάρχουν για εκπαίδευση, απασχόληση και επιχειρηματική δραστηριότητα για τους νέους ανθρώπους κάθε περιφέρειας. Αυξημένες ανάγκες για την ενίσχυση αυτών των συνθηκών καταγράφονται στο Βόρειο Αιγαίο και τη Στερεά Ελλάδα, όπου είναι ιδιαίτερα υψηλό το ποσοστό ατόμων ηλικίας 15-24 που βρίσκονται εκτός εκπαίδευσης και απασχόλησης (25,7% και 22,1% αντίστοιχα). Αυξημένες ανάγκες για ενίσχυση της εκπαίδευσης, της απασχόλησης και της επιχειρηματικότητας των νέων με βάση τον συγκεκριμένο δείκτη καταγράφονται επίσης στη Δυτική Μακεδονία (16,3%), στο Νότιο Αιγαίο (16,1%), στην Ανατολική Μακεδονία – Θράκη (15,6%), στα Ιόνια Νησιά (15,4%) και στη Θεσσαλία (15,4%).

Το επίπεδο εκπαίδευσης επηρεάζει σημαντικά τις δυνατότητες μιας περιοχής να προσελκύσει επενδύσεις σε καινοτόμες και εξωστρεφείς δραστηριότητες. Παρατηρείται πολύ μεγάλη διαφοροποίηση στο ποσοστό ατόμων με ανώτατη εκπαίδευση, ηλικίας 25-64, μεταξύ της Αττικής και της υπόλοιπης χώρας. Συγκεκριμένα, στην Αττική το 40,2% του πληθυσμού παραγωγικής ηλικίας έχει πτυχίο ανώτατης εκπαίδευσης, ενώ στις περιφέρειες που ακολουθούν (Θεσσαλία και Ήπειρος), το αντίστοιχο ποσοστό περιορίζεται σε 31,8%. Οι υψηλότερες ανάγκες για ενίσχυση του ποσοστού κατοίκων με τριτοβάθμια εκπαίδευση καταγράφονται στη Δυτική Ελλάδα (20,6%), το Νότιο Αιγαίο (22,2%) και τη Στερεά Ελλάδα (23,2%).

Ένας ακόμα δείκτης που αναδεικνύει τις δυνατότητες μιας περιοχής να προσελκύσει καινοτόμες δραστηριότητες, αφορά στο ποσοστό ατόμων που εργάζονται σε επιστημονικά και τεχνολογικά πεδία (Διάγραμμα 2.7). Αυξημένο είναι το ποσοστό αυτών των ατόμων στην Αττική (29,8%) και στην Ήπειρο (23,8%), ενώ αυξημένες ανάγκες για ενίσχυση των επιστημονικών και τεχνολογικών δραστηριοτήτων καταγράφονται στη Δυτική Ελλάδα (14,1%), το Νότιο Αιγαίο (14,6%), τη Στερεά Ελλάδα (15,3%) και την Ανατολική Μακεδονία – Θράκη (15,6%).

Διάγραμμα 2.6: Δείκτες εκπαίδευσης ανά περιφέρεια

Πηγή: Eurostat

Διάγραμμα 2.7: Δείκτες επιστημονικής κατάρτισης και καινοτομίας ανά περιφέρεια

Πηγή: Eurostat

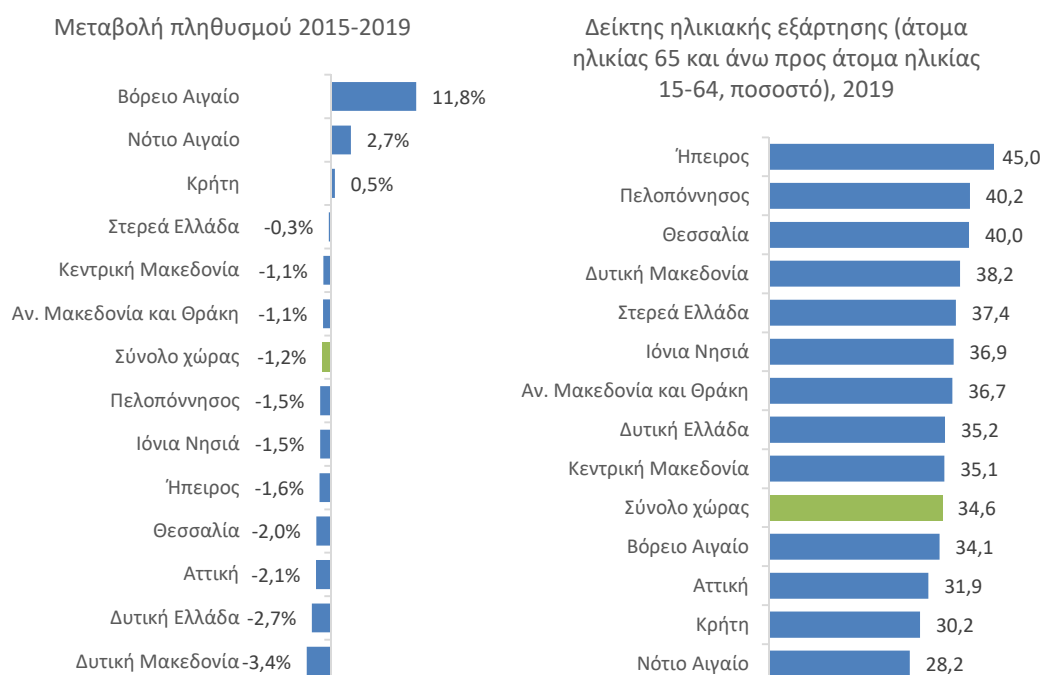
Απόκλιση μεταξύ των περιοχών της χώρας καταγράφεται και με βάση την πρόσβαση των νοικοκυριών σε ευρυζωνική σύνδεση με το διαδίκτυο. Συγκεκριμένα, ενώ στην Αττική το 83,0% των νοικοκυριών έχει ευρυζωνική πρόσβαση, το ποσοστό στα Νησιά Αιγαίου και την Κρήτη περιορίζεται σε 68,0%. Αναδεικνύεται έτσι αυξημένη ανάγκη για ενίσχυση των ψη-

φιακών υποδομών στη νησιωτική χώρα, οι οποίες μπορεί να συμβάλουν στη μείωση των διαπεριφερειακών κοινωνικών ανισοτήτων και να βελτιώσουν σημαντικές παραμέτρους της ζωής των κατοίκων, όπως η υγειονομική περίθαλψη (ανάπτυξη τηλεματικής ιατρικής).

Οι προοπτικές ανάπτυξης μιας περιοχής διαφαίνονται και από τις δημογραφικές τάσεις και τους σχετικούς δείκτες. Σε περιοχές όπου οι οικονομικές ευκαιρίες είναι μειωμένες και οι κοινωνικές συνθήκες δυσμενέστερες, ο πληθυσμός μειώνεται τόσο λόγω λιγότερων γεννήσεων όσο και λόγω μετανάστευσης προς άλλες περιοχές της χώρας και το εξωτερικό. Συνήθως μεταναστεύουν νεότερα άτομα, οπότε ο πληθυσμός σε αυτές τις περιοχές τείνει να έχει αυξημένη ηλικία και ο λόγος ηλικιωμένων ατόμων που χρειάζονται στήριξη προς τα άτομα παραγωγικής ηλικίας τείνει να είναι υψηλότερος.

Την περίοδο 2015-2019, η ταχύτερη μείωση του πληθυσμού καταγράφεται στη Δυτική Μακεδονία (-3,4% για το σύνολο της περιόδου) και τη Δυτική Ελλάδα (-2,7% - Διάγραμμα 2.8). Ακολουθούν η Αττική (-2,1%) και η Θεσσαλία (-2,0%). Αύξηση του πληθυσμού καταγράφεται σε τρεις περιφέρειες της χώρας – στην Κρήτη (0,5%), το Νότιο Αιγαίο (2,7%) και το Βόρειο Αιγαίο (11,8%). Ειδικά στην τελευταία περίπτωση, αναδεικνύεται το μέγεθος της πρόσκλησης που προέρχεται από την ισχυρή ροή μεταναστών λόγω της προσφυγικής κρίσης.

Διάγραμμα 2.8: Δημογραφικές τάσεις και δείκτες

Πηγή: Eurostat

Όσον αφορά στην ηλικιακή διάρθρωση του πληθυσμού, η μεγαλύτερη ηλικιακή εξάρτηση καταγράφεται στην Ήπειρο, όπου ο λόγος των ατόμων ηλικίας 65 και άνω προς τα άτομα ηλικίας 15-64 ανήλθε σε 0,450 το 2019. Ακολουθούν η Πελοπόννησος (0,402), η Θεσσαλία (0,400), η Δυτική Μακεδονία (0,382) και η Στερεά Ελλάδα (0,374).

2.1.3 ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Σημαντική πρόκληση σε μεσοπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο ορίζοντα παραμένει η διαχείριση των δημόσιων οικονομικών στη χώρα. Κατά τη διάρκεια των προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής, η Ελλάδα κατόρθωσε να ανατρέψει ιδιαίτερα υψηλά δημοσιονομικά ελλείμματα σε διατηρούμενα πλεονάσματα. Ως αποτέλεσμα το αυξανόμενο δημόσιο χρέος εξισορροπήθηκε, παραμένοντας ωστόσο σε υψηλό επίπεδο λόγω και της σημαντικής μείωσης του ΑΕΠ (υψηλότερα από 170% του ΑΕΠ).

Καθώς το δημόσιο χρέος έχει χρηματοδοτηθεί από τον επίσημο τομέα, έχει πολύ μεγάλη μέση σταθμική διάρκεια και χαμηλό μέσο ετήσιο κόστος εξυπηρέτησης. Ωστόσο, η σταδιακή του μείωση απαιτεί τη συστηματική επίτευξη υψηλών πρωτογενών πλεονασμάτων και υψηλών ρυθμών οικονομικής ανάπτυξης. Αυτή η προσπάθεια γίνεται ιδιαίτερα δύσκολη στις συνθήκες ύφεσης που έχει προκαλέσει η πανδημία.

Επομένως, η δημοσιονομική πολιτική θα συνεχίσει να είναι προσανατολισμένη στη σταθερότητα και ο δημοσιονομικός χώρος θα παραμείνει περιορισμένος. Σε αυτό το πλαίσιο, ακόμα πιο επιτακτική είναι η ανάγκη οι εθνικοί πόροι για δημόσιες επενδύσεις να δαπανώνται με βάση ιεραρχημένες προτεραιότητες, προκειμένου να επιτυγχάνεται η μεγαλύτερη δυνατή αποδοτικότητά τους και να μεγιστοποιούνται τα πολλαπλασιαστικά οφέλη των επενδύσεων.

Σε αυτή την κατεύθυνση, αξίζει να εξεταστεί η πληρέστερη δυνατή εφαρμογή των ειδικών προγραμμάτων που προβλέπονται στο άρθρο 130 του ν. 4635/2019 (Α' 167). Συγκεκριμένα, προβλέπεται ότι το ΕΠΑ μπορεί να χρηματοδοτεί ειδικά προγράμματα για την άμεση και ολοκληρωμένη αντιμετώπιση ειδικών προβλημάτων ή αναγκών και για την αξιοποίηση αναπτυξιακών ευκαιριών σε εθνικό ή τοπικό επίπεδο. Ενδεικτικό παράδειγμα της λογικής της παρέμβασης, η οποία διέπει τα ειδικά προγράμματα, μπορεί να είναι η αντιμετώπιση των αυξημένων μεταναστευτικών ροών στη χώρα ή των φυσικών καταστροφών ή η αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργεί μια υγειονομική κρίση.

Η πρόβλεψη της δυνατότητας χρηματοδότησης των ειδικών προγραμμάτων, κατά περίπτωση, και με τη συμμετοχή χρηματοπιστωτικών οργανισμών, αναπτυξιακών τραπεζών, δημοσίων και ιδιωτικών ιδρυμάτων ειδικού χρηματοδοτικού σκοπού, καθώς και επενδυτικών ταμείων, εξασφαλίζει ότι οι δημόσιοι πόροι μοχλεύονται με πόρους από άλλες πηγές, κινητοποιώντας πολύ μεγαλύτερα ποσά και επιτυγχάνοντας έτσι με αποτελεσματικότερο τρόπο τους σκοπούς κάθε προγράμματος. Τα ειδικά προγράμματα μπορεί να είναι ελκυστικά και για επενδυτές του ιδιωτικού τομέα, ειδικά σε προγράμματα που αφορούν την πληρέστερη αξιοποίηση αναπτυξιακών ευκαιριών, καθώς η συμμετοχή του δημοσίου ενισχύει την εγγυοδοσία του συνολικού προγράμματος και μειώνεται ο επενδυτικός κίνδυνος. Η στροφή από επιδοτήσεις σε αυτού του είδους τα προγράμματα και εργαλεία είναι αναγκαία, ιδιαίτερα εάν ληφθούν υπόψη οι δημοσιονομικοί περιορισμοί που εξακολουθεί να αντιμετωπίζει η χώρα.

Πλαίσιο 2.1: Χρήση χρηματοδοτικών εργαλείων στους πόρους των Ευρωπαϊκών Διαρθρωτικών και Επενδυτικών Ταμείων

Η σύμπραξη δημόσιων και ιδιωτικών πόρων για τη χρηματοδότηση ειδικών σκοπών είναι διαδεδομένη στην ΕΕ και σε ορισμένο βαθμό και στην Ελλάδα. Ειδικότερα, παρατηρείται στα Ευρωπαϊκά Διαρθρωτικά και Επενδυτικά Ταμεία (ESIF) στροφή από επιδοτήσεις στη χρήση χρηματοδοτικών εργαλείων (όπως εγγυήσεις, δάνεια και μετοχικό κεφάλαιο), με τα οποία κινητοποιούνται και επενδυτικοί πόροι του ιδιωτικού τομέα. Με τα συγκεκριμένα εργαλεία, δημιουργούνται ταμεία για τη χρηματοδότηση επενδύσεων με σχετικά ευρύ σκοπό (όπως τεχνολογία-καινοτομία, πράσινη ανάπτυξη, κοινωνική επιχειρηματικότητα και υποδομές).

Σε αντίθεση με τις χορηγίες, οι πόροι που καταβάλλονται σε αυτά τα ταμεία "ανακυκλώνονται" - με τη λήξη των εγγυήσεων ή με την αποπληρωμή των δανείων από τους τελικούς αποδέκτες, αποδεδειγμένοι ή επιστρέφονται στο ταμείο πόροι που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ξανά για τους αναπτυξιακούς σκοπούς του ταμείου. Στην Ελλάδα χρηματοδοτούνται με αυτόν τον τρόπο, με πόρους από τα ESIF, 19 προγράμματα, τα περισσότερα από τα οποία διαχειρίζεται η Ελληνική Αναπτυξιακή Τράπεζα.

Με αυτόν τον τρόπο χρηματοδοτείται και το «ταμείο ταμείων», το Ταμείο Επιχειρηματικών Συμμετοχών EquiFund, το οποίο στηρίζει τη λειτουργία εννέα επενδυτικών ταμείων στην Ελλάδα. Σε αυτά τα επενδυτικά ταμεία συμμετέχουν και επενδυτές του ιδιωτικού τομέα. Τα ταμεία προσφέρουν κεφάλαια σε καινοτόμες ιδέες, νεοσύστατες εταιρείες και εταιρείες που χρειάζονται επενδύσεις για να πετύχουν ισχυρότερη ανάπτυξη.

2.1.4 ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η Ελλάδα σημειώνει χαμηλές επιδόσεις έναντι του μέσου όρου της ΕΕ όσον αφορά στον βαθμό αποτελεσματικότητας των παραγωγικών της πόρων³. Ως αποτέλεσμα, το παραγωγικό υπόδειγμα της οικονομίας χαρακτηρίζεται από χαμηλή παραγωγικότητα, τόσο του κεφαλαίου όσο και της εργασίας. Παρά τις αλλαγές κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, το αναπτυξιακό πρότυπο της χώρας παραμένει στραμμένο στην κατανάλωση, ενώ η συνεισφορά των παραγωγικών επενδύσεων και των εξαγωγών παραμένει σχετικά χαμηλή.

Επιπλέον, ιδιαίτερα χαμηλές είναι οι επιδόσεις της χώρας σε όρους καινοτομίας. Η Ελλάδα υστερεί στον Ευρωπαϊκό Δείκτη Καινοτομίας,⁴ με επίδοση ίση με το 75% του μέσου όρου στην ΕΕ. Η μεγαλύτερη υστέρηση ανάμεσα στις επιμέρους κατηγορίες του δείκτη καταγράφεται στις δαπάνες για επενδύσεις τύπου venture capital (16,0% του μ.ό. της ΕΕ), στα άυλα περιουσιακά στοιχεία (36% του μ.ό. της ΕΕ) και στις δαπάνες για έρευνα και ανάπτυξη στον επιχειρηματικό τομέα (39,3% του μ.ό. της ΕΕ). Μόλις το 14,3% των εργαζομένων στη μεταποίηση στην Ελλάδα απασχολείται σε μεταποιητικούς κλάδους υψηλής τεχνολογίας, έναντι 37,5% στην ΕΕ.

³ European Commission, (2018), "Allocative Efficiency in the Euro Area", Note for the Eurogroup, DG EcFin 27/08/2018

⁴ European Commission (2019), "European Innovation Scoreboard"

Απαραίτητη είναι, επομένως, η στροφή του παραγωγικού υποδείγματος της χώρας σε εξωστρεφείς και καινοτόμες δραστηριότητες και στην προσφορά ανταγωνιστικών προϊόντων και υπηρεσιών υψηλής προστιθέμενης αξίας με την κινητοποίηση και των εθνικών πόρων του ΠΔΕ. Αναγκαίο για τον αναπτυξιακό σχεδιασμό της χώρας είναι να εξασφαλιστεί ότι οι δημόσιες επενδύσεις που χρηματοδοτούνται με εθνικούς πόρους για αμιγώς αναπτυξιακούς σκοπούς κατευθύνονται στην ενίσχυση της παραγωγικότητας εν δυνάμει ανταγωνιστικών δραστηριοτήτων και δεν αποτελούν ενίσχυση εισοδημάτων και δημόσιας κατανάλωσης.

2.1.5 ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Τεχνολογικές εξελίξεις σε διεθνές επίπεδο θέτουν σημαντικές προκλήσεις για την οικονομική και κοινωνική πολιτική, δημιουργώντας επιπρόσθετες αναπτυξιακές ανάγκες. Η αυτοματοποίηση των παραγωγικών διαδικασιών, η ψηφιοποίηση και η τεχνητή νοημοσύνη έχουν σημαντικές συνέπειες για την απασχόληση και την ανταγωνιστικότητα πολλών οικονομικών δραστηριοτήτων. Ενδεικτικά, αναφέρεται η σημαντική υποχώρηση της απασχόλησης στον τραπεζικό τομέα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, ενώ το ηλεκτρονικό εμπόριο μεταμορφώνει τον κλάδο της λιανικής, μια εξέλιξη που αναμένεται να ενισχυθεί ως αποτέλεσμα των περιοριστικών μέτρων της πανδημίας και των αλλαγών στις καταναλωτικές συνήθειες που ενδέχεται να επιφέρει. Μεταμορφώνονται, αντίστοιχα, οι εκπαιδευτικές διαδικασίες με την ανάπτυξη ψηφιακών υποδομών για μαζικά ανοικτά διαδικτυακά μαθήματα (Massive Open Online Courses – MOOCs) και με την ταχύτατη και μαζική εξοικείωση του μαθητικού πληθυσμού κατά τη διάρκεια της πανδημίας με τις διαδικασίες της ηλεκτρονικής εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.

Σημαντικές είναι οι αλλαγές που έχει επιφέρει στην απασχόληση η ταχεία εξάπλωση της τηλεργασίας. Επιπλέον, η ανάπτυξη εφαρμογών προηγμένου λογισμικού δημιουργεί νέες συνθήκες στην αγορά εργασίας και ταυτόχρονα σημαντικές προκλήσεις για τα συστήματα κοινωνικής ασφάλειας και φορολογίας. Στις οδικές μεταφορές, η ανάπτυξη τεχνολογιών αυτόνομης οδήγησης ενδέχεται να μεταμορφώσει έναν κλάδο που απασχολεί ιδιαίτερα υψηλό αριθμό ατόμων παγκοσμίως. Συνολικά, το 14% με 20% των ενήλικων εργαζομένων στην ΕΕ εκτιμάται ότι αντιμετωπίζει άνω του 70% πιθανότητα αυτοματοποίησης, ενώ σε μόλις 12% με 14% των εργαζομένων η πιθανότητα αυτοματοποίησης είναι χαμηλότερη του 30%.⁵

Σε αυτό το πλαίσιο, αναγκαίες είναι οι δημόσιες επενδύσεις για τον ψηφιακό μετασχηματισμό της χώρας. Ο δημόσιος τομέας έχει πολύπλευρο ρόλο σε αυτή τη διαδικασία. Οι σχετικές αναπτυξιακές ανάγκες αφορούν παρεμβάσεις στο σύστημα εκπαίδευσης και έρευνας, στις ψηφιακές υποδομές, στην ψηφιοποίηση των διαδικασιών της δημόσιας διοίκησης και των υπηρεσιών που προσφέρει ευρύτερα ο δημόσιος τομέας. Σε αυτή την κατεύθυνση, ιδιαίτερα επιτακτική από αναπτυξιακή σκοπιά είναι η ανάγκη του ψηφιακού εκσυγχρονισμού του συστήματος απονομής δικαιοσύνης στη χώρα, προκειμένου να επιτευχθεί επιτάχυνση των διαδικασιών. Η Ελλάδα κατατάσσεται στην 146^η θέση παγκοσμίως σε σχέση με τη δικαστική επίλυση διαφορών συμβάσεων, στην 72^η θέση για την επίλυση πτωχευτικών

⁵ Pouliakas, K. (2018). Automation risk in the EU labour market A skill-needs approach. Thessaloniki: CEDEFOP.

διαφορών και στην 70^η θέση ως προς την προστασία επενδυτών.⁶ Αναγκαίες είναι επίσης και οι παρεμβάσεις σε ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης, όπως η επανεκπαίδευση εργαζομένων και ανέργων στις ΤΠΕ, καθώς και η γενικότερη ενίσχυση των κοινωνικών δομών της χώρας.

2.1.6 ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Η κλιματική αλλαγή αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για τη βιώσιμη ανάπτυξη παγκοσμίως. Η επιβράδυνση της κλιματικής αλλαγής και ο μετριασμός των αρνητικών συνεπειών της απαιτούν ριζικές αλλαγές στα παραγωγικά συστήματα και τον τρόπο ζωής μας, καθώς και συντονισμένη δράση σε παγκόσμιο επίπεδο.

Σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση έγινε με την υπογραφή από 195 χώρες συμφωνίας στο πλαίσιο της διάσκεψης των μερών (COP 21) της σύμβασης-πλαισίου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) για την κλιματική αλλαγή (UNFCCC) τον Δεκέμβριο του 2015 στο Παρίσι. Η συμφωνία περιλαμβάνει ένα σχέδιο δράσης με στόχο τη συγκράτηση της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη (σε σύγκριση με την εποχή πριν τη βιομηχανική επανάσταση) σε επίπεδα αρκετά κάτω από τους 2°C και συνέχεια των προσπαθειών για τον περιορισμό της στον 1,5°C.

Οι ευρωπαϊκές χώρες έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο στην προσπάθεια επίτευξης αυτών των στόχων. Εκτός από το ηθικό καθήκον που δημιουργείται από την ανάγκη να συνεισφέρουν όλοι στην προσπάθεια, η υιοθέτηση πιο φιλόδοξων στόχων νωρίτερα από άλλες παγκόσμιες δυνάμεις ενδέχεται να δημιουργήσει πλεονεκτήματα μέσα από την ανάπτυξη τεχνογνωσίας και καινοτομιών προς εξαγωγή σε τρίτες χώρες.

Σε αυτό το πλαίσιο, η Ευρωπαϊκή Πράσινη Συμφωνία έχει θέσει ως στόχο την πλήρη αποσύνδεση της οικονομικής ανάπτυξης από τη χρήση ορυκτών πόρων έως το 2050. Η επίτευξη αυτού του στόχου δημιουργεί επενδυτικές ανάγκες για ριζικό μετασχηματισμό των παραγωγικών δομών της χώρας προς μια κατεύθυνση κυκλικής οικονομίας που δεν παράγει εκπομπές αερίων θερμοκηπίου. Ως αποτέλεσμα, οι παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής έχουν αναδειχθεί στο να αποτελούν πλέον τον βασικό κορμό της μακροχρόνιας αναπτυξιακής στρατηγικής της ΕΕ.

Ήδη, η ραγδαία αύξηση της τιμής των δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός του Συστήματος Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών της ΕΕ από περίπου 5 ευρώ ανά τόνο CO₂ το 2017 σε περισσότερα από 24 ευρώ ανά τόνο το 2019, έχει καταστήσει ασύμφορη την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας για τις περισσότερες λιγνιτικές μονάδες στη χώρα. Η ταχεία απολιγνιτοποίηση της ηλεκτροπαραγωγής στη χώρα δημιουργεί ισχυρές προκλήσεις για την οικονομική δραστηριότητα και την απασχόληση στις περιοχές όπου υπάρχει διαθέσιμη και παράγεται (Δυτική Μακεδονία, Μεγαλόπολη), διαμορφώνοντας αναπτυξιακές ανάγκες για την ανάπτυξη εναλλακτικών παραγωγικών δομών.

Προκλήσεις λόγω της κλιματικής αλλαγής και των μέτρων περιορισμού της δημιουργούνται και σε άλλους κλάδους της οικονομίας. Ειδικότερα, η παραγωγή στον τομέα γεωργίας, τροφίμων και ποτών επηρεάζεται σημαντικά από αλλαγές στις κλιματικές συνθήκες, ειδικά ό-

⁶ World Bank (2019), "Doing Business Indicators"

σον αφορά στην παραγωγή πιο ευαίσθητων καλλιεργειών όπως το σταφύλι. Στις μεταφορές, η ενδεχόμενη αύξηση του κόστους καυσίμων λόγω ενσωμάτωσης του κόστους εκπομπών αερίων θερμοκηπίου μπορεί να περιορίσει την αναπτυξιακή δυναμική ειδικά σε κλάδους που βασίζονται σήμερα αποκλειστικά σε ορυκτά καύσιμα, όπως η ναυτιλία και οι αερομεταφορές. Μακροπρόθεσμα, επιδράσεις ενδέχεται να προκύψουν ακόμα και για τον τομέα του τουρισμού, καθώς βελτιώνονται οι συνθήκες παραθερισμού σε παραδοσιακές για τον εγχώριο κλάδο αγορές της Κεντρικής και Βόρειας Ευρώπης, ενώ επεκτείνεται η περίοδος που είναι κατάλληλη για παραθερισμό στην Ελλάδα.

Οι παραπάνω επικείμενες μεταβολές στις προοπτικές πολλών κλάδων της οικονομίας λόγω των μέτρων περιορισμού της κλιματικής αλλαγής δημιουργούν ανάγκες για την αναζήτηση νέων παραγωγικών λύσεων. Αναπτυξιακές ανάγκες προκύπτουν και από τη διαδικασία προσαρμογής στην αλλαγή του κλίματος. Ειδικότερα, η συχνότερη εμφάνιση έντονων καιρικών φαινομένων και πυρκαγιών δημιουργούν αυξημένες ανάγκες στον τομέα της πολιτικής προστασίας.

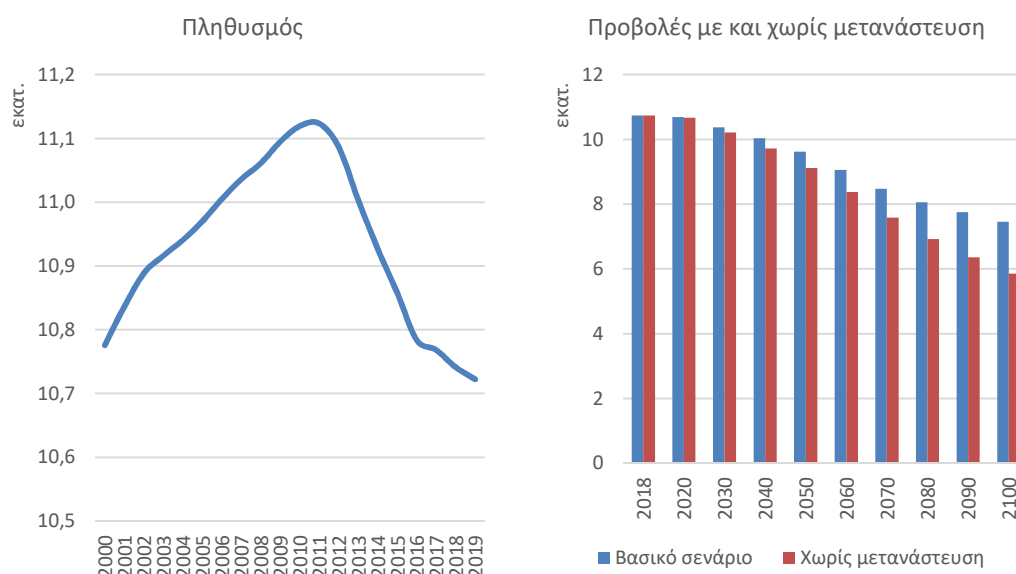
Πρόκληση για τη χώρα παραμένει και η βιώσιμη διαχείριση των φυσικών πόρων και των απορριμμάτων στο πλαίσιο της μετάβασης σε ένα υπόδειγμα κυκλικής οικονομίας. Η Ελλάδα εξακολουθεί να καταγράφει υψηλά ποσοστά διαχείρισης αποβλήτων με εδαφική διάθεση και πολύ χαμηλά ποσοστά στις προτιμότερες μεθόδους κομποστοποίησης, ενεργειακής ανάκτησης και καύσης. Η χώρα βρίσκεται στη χαμηλότερη θέση στην ΕΕ στον δείκτη κυκλικότητας υλικών, με 1,3% το 2016, έναντι 11,7% κατά μέσο όρο στην ΕΕ.⁷ Επομένως, οι αναπτυξιακές ανάγκες στον τομέα της κυκλικής οικονομίας παραμένουν ιδιαίτερα αυξημένες στη χώρα.

2.1.7 ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Ο πληθυσμός της Ελλάδας συρρικνώθηκε την περίοδο 2008-2019 κατά 3,4% (από 11,1 σε 10,7 εκατ.). Η αρνητική δημογραφική τάση προβλέπεται να συνεχιστεί τις επόμενες δεκαετίες, καθώς ο πληθυσμός της χώρας προβλέπεται να υποχωρήσει σε 10,4 εκατ. το 2030, 9,6 εκατ. το 2050 και 7,5 εκατ. το 2100. Ακόμα ισχυρότερη συρρίκνωση προβλέπεται σε υποθετική περίπτωση που δεν περιλαμβάνει την ενσωμάτωση μεταναστευτικών ροών στο πληθυσμό της χώρας (5,9 εκατ. πληθυσμός το 2100 - Διάγραμμα 2.9).

⁷ IOBE (2019). Ο κλάδος πλαστικών στην Ελλάδα: Συμβολή στην ελληνική οικονομία, προκλήσεις και προοπτικές ανάπτυξης, σελ. 51.

Διάγραμμα 2.9: Εξέλιξη του πληθυσμού στην Ελλάδα

Πηγή: Eurostat

Η δημογραφική κρίση δημιουργεί σημαντικές προκλήσεις για το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας. Ήδη παρατηρείται μείωση των μαθητών στην προσχολική αγωγή και στις πρώτες τάξεις της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.⁸ Δημιουργούνται έτσι ανάγκες για την αναδιοργάνωση των σχολικών μονάδων της χώρας. Ωστόσο, ελλείψεις στο σύστημα προσχολικής εκπαίδευσης και πρόνοιας αποτελούν σημαντικό παράγοντα υπογεννητικότητας στη χώρα. Η ανατροφή παιδιών δημιουργεί υπολογίσιμο κόστος για τα ελληνικά νοικοκυριά, περιορίζοντας έτσι τον μέσο αριθμό παιδιών ανά οικογένεια. Αναγκαίες είναι επομένως οι δημόσιες επενδύσεις για επέκταση της λειτουργίας παιδικών σταθμών και νηπιαγωγείων, καθώς και για τη βελτίωση της ποιότητας της δημόσιας πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Η ενσωμάτωση μεταναστών στον παραγωγικό και κοινωνικό ιστό της χώρας περιορίζει τις αρνητικές συνέπειες της δημογραφικής κρίσης, δημιουργεί ωστόσο σημαντικές κοινωνικές και πολιτισμικές προκλήσεις. Παράλληλα, οι μεταναστευτικές ροές ενδέχεται να ενισχυθούν μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, ως αποτέλεσμα και των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής για ιδιαίτερα ευαίσθητες σε αυτή περιοχές της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής.

2.1.8 ΛΟΙΠΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Στις προκλήσεις που δημιουργούν σημαντικές αναπτυξιακές ανάγκες εντάσσονται και οι μεταβολές που παρατηρούνται στο διεθνές γεωπολιτικό και οικονομικό περιβάλλον. Καθώς αναπτύσσονται ταχύως οι πολυπληθείς οικονομίες της Ασίας (Κίνα, Ινδία), το κέντρο βάρους των διεθνών οικονομικών σχέσεων μετατοπίζεται ανατολικά, προκαλώντας τριβές στο παγκόσμιο σύστημα εμπορίου, ακόμα και «εμπορικούς πολέμους». Παράλληλα, παραδοσια-

⁸ IOBE (2018). Κρίση, δημογραφικές μεταβολές και επιπτώσεις στην εκπαίδευση, σελ. 26 επ. και 55 επ. αντίστοιχα.

κές δυνάμεις (όπως ΗΠΑ και Ηνωμένο Βασίλειο) γίνονται περισσότερο εσωστρεφείς, ενώ ενισχύεται και η γεωπολιτική αστάθεια από την προσπάθεια ανάδειξης νέων περιφερειακών δυνάμεων σε περιοχές όπως η Ανατολική Μεσόγειος.

Σε ένα περιβάλλον αυξημένης γεωπολιτικής αστάθειας και αποδυνάμωσης της οικονομικής ολοκλήρωσης, η ανάγκη μιας ισχυρής και ανταγωνιστικής οικονομίας αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Σε αυτή την κατεύθυνση κρίσιμο είναι η χώρα να παραμείνει προσηλωμένη στην πορεία των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και της οικονομικής σταθερότητας. Σημαντικές παραμένουν και οι ανάγκες για επενδύσεις σε αμυντικό εξοπλισμό και συστήματα ασφάλειας.

Τέλος, όπως αποδείχθηκε με την πανδημία του ιού SARS-CoV-2, προκύπτουν απρόβλεπτα γεγονότα με τεράστιες επιπτώσεις για την οικονομία και την κοινωνία. Στο πλαίσιο της αντιμετώπισης των συνεπειών της υγειονομικής κρίσης η αύξηση των δημόσιων επενδύσεων στον τομέα της υγείας επιφέρει θετικά αποτελέσματα αφενός σε όρους βραχυχρόνιας αποτροπής της ύφεσης, αφετέρου σε όρους μακροχρόνιας βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης του συνόλου των πολιτών που συνδέεται και με υψηλότερους ρυθμούς οικονομικής μεγέθυνσης.

2.2 Αναπτυξιακές δυνατότητες από την αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας

Εκτός από τις αναπτυξιακές ανάγκες που δημιουργούνται από τις βασικές προκλήσεις, με τις οποίες έρχεται αντιμέτωπη η ελληνική οικονομία, ο αναπτυξιακός σχεδιασμός πρέπει να λάβει υπόψη και τις δυνατότητες που προκύπτουν από την πληρέστερη αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας. Σε αυτή την ενότητα αναλύονται τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας που προέρχονται από το ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον, το κλίμα, τη γεωγραφική θέση και την πολιτιστική κληρονομιά που χαρακτηρίζουν τη χώρα.

2.2.1 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΗ

Η Ελλάδα μπορεί να ενισχύσει σημαντικά τη θέση της στις διεθνείς εμπορικές ροές, εκμεταλλευόμενη αποτελεσματικότερα τη γεωπολιτική της θέση σε ένα εμπορικό σταυροδρόμι μεταξύ τριών ηπείρων (Ευρώπη, Ασία και Αφρική). Ήδη, η διακίνηση εμπορευματοκιβωτίων μέσα από το λιμάνι του Πειραιά αναπτύσσεται ραγδαία, με αποτέλεσμα ο ΟΛΠ να βρεθεί το 2019 στην τέταρτη θέση πανευρωπαϊκά (και στην πρώτη θέση στη Μεσόγειο), από 17^η το 2007.⁹

Δυνατότητες για περαιτέρω ανάπτυξη του διασυνοριακού εμπορίου μέσα από τα κεντρικά και τα περιφερειακά λιμάνια της χώρας προκύπτουν και από τον εκσυγχρονισμό του σιδηροδρομικού δικτύου, των υποδομών αποθήκευσης και των υπόλοιπων υποστηρικτικών στις μεταφορές υπηρεσιών (logistics). Επιπροσθέτως, με ενίσχυση των υποδομών μεταφοράς δημιουργούνται προϋποθέσεις για πιο δυναμική συμμετοχή της εγχώριας μεταποίησης στις παγκόσμιες αλυσίδες αξίας, καθώς και στη μεταποίηση τελικών προϊόντων με εισροές από τρίτες χώρες, με σκοπό τις εξαγωγές τους προς άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τέλος,

⁹ Notteboom, T., Top 15 container ports in Europe in 2019: TEU volumes and growth rates, PortEconomics

η προνομιακή γεωγραφική θέση της χώρας παρέχει τη δυνατότητα περαιτέρω ανάπτυξης δικτύων μεταφοράς και υποδομών αποθήκευσης ενέργειας.

2.2.2 ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑ

Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, του πολυσχιδούς ανάγλυφου, της μεγάλης ποικιλίας ενδιαιτημάτων και της ποικιλομορφίας των τοπίων της (όπως μεσογειακά οικοσυστήματα, έλη, λιμνοθάλασσες, αλυκές, εκβολές, δάση και λίμνες), η Ελλάδα διαθέτει ιδιαίτερα πλούσια βιοποικιλότητα. Στην Ελλάδα συναντώνται περίπου 6,6 χιλ. είδη και υποείδη αγγειόσπερμων φυτών και περισσότερα από 23 χιλ. είδη ζώων.

Η πλούσια βιοποικιλότητα προσφέρει ισχυρές αναπτυξιακές δυνατότητες. Η πλούσια χλωρίδα της χώρας δημιουργεί δυνατότητες για περαιτέρω ανάπτυξη φυσικών καλλυντικών προϊόντων και ειδών υγιεινής διατροφής. Επιπλέον, οι ευνοϊκές κλιματικές συνθήκες περιοχών της χώρας ενισχύουν την ελκυστικότητα των προϊόντων με προστατευόμενη ονομασία προέλευσης (ΠΟΠ) και προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη (ΠΓΕ). Τέλος, το ευνοϊκό φυσικό περιβάλλον ενισχύει και τις αναπτυξιακές δυνατότητες σε εναλλακτικές μορφές τουρισμού, όπως η ορειβασία και ο αγροτουρισμός.

Στα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας περιλαμβάνονται και τα αξιόλογα αποθέματα ορυκτών πρώτων υλών. Η εξορυκτική βιομηχανία, στην οποία ξεχωρίζουν η εξόρυξη μαρμάρων, περλίτη, μπετονίτη και άλλων μεταλλευμάτων, καθώς και η παραγωγή αλουμινίου και άλλων μετάλλων με εγχώριες πρώτες ύλες, στηρίζει άμεσα και έμμεσα άνω των 80 χιλ. θέσεων εργασίας και περίπου το 2% του ΑΕΠ της χώρας.¹⁰ Η χώρα διαθέτει επίσης σημαντικό αιολικό δυναμικό και αυξημένη ηλιοφάνεια, πλεονεκτήματα που στηρίζουν την περαιτέρω ανάπτυξη ηλεκτροπαραγωγής με ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Τέλος, με το μεσογειακό κλίμα που επικρατεί στη χώρα, το πλήθος των νησιών και την εκτενή ακτογραμμή, η Ελλάδα έχει καθιερωθεί ως ένας κορυφαίος προορισμός για παραθερισμό στην παγκόσμια τουριστική αγορά. Υπάρχουν, ωστόσο, ακόμα σημαντικές δυνατότητες περαιτέρω ανάπτυξης, ειδικά σε ανερχόμενες αγορές, όπως η Κίνα, η Ρωσία και η Ινδία, αλλά και σε παρεμφερείς κλάδους, όπως η απόκτηση δεύτερης κατοικίας αλλοδαπών κατοίκων στη χώρα.

2.2.3 ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Η ιδιαίτερα πλούσια πολιτιστική κληρονομιά της χώρας αποτελεί ένα ακόμα πολύ σημαντικό πλεονέκτημά της, το οποίο δημιουργεί δυνατότητες για περαιτέρω ανάπτυξη. Ο ρόλος του ελληνικού πολιτισμού για την ανάπτυξη της δυτικής σκέψης και κουλτούρας αναγνωρίζεται διεθνώς, ωστόσο υπάρχουν ακόμα σημαντικά περιθώρια περαιτέρω αξιοποίησης του πολιτιστικού πλούτου που διαθέτει η χώρα.

Υπάρχουν πολλά σημαντικά μνημεία ιδιαίτερου ενδιαφέροντος, που δεν έχουν αναδειχθεί πλήρως στους επισκέπτες της Αθήνας, ενώ οι υποδομές για την υποδοχή επισκεπτών είναι ελλιπείς σε πολλά μνημεία και ιστορικούς τόπους σε περιοχές της νησιωτικής και ηπειρωτικής χώρας. Επιπλέον, υπάρχουν σημαντικά περιθώρια περαιτέρω ανάδειξης του πολιτιστι-

¹⁰ IOBE (2018), Η συμβολή της εξορυκτικής βιομηχανίας στην ελληνική οικονομία.

κού αποθέματος της χώρας με τη χρήση ΤΠΕ, όπως ψηφιοποίηση πολιτιστικού αποθέματος, δημιουργία πολιτισμικού ψηφιακού περιεχομένου, δημιουργία υποδομών εύκολης πρόσβασης στο ηλεκτρονικό πολιτισμικό περιεχόμενο, δημιουργία συστημάτων διανομής - προβολής του πολιτισμικού αποθέματος, δημιουργία πολιτισμικών πόρταλ, "ψηφιακή" καλλιτεχνική δημιουργία, "ψηφιακή" τέχνη, εικονικές περιηγήσεις σε μουσεία, εικονικά μουσεία και αίθουσες τέχνης και χρήση τεχνολογιών επαυξημένης πραγματικότητας.

Δυνατότητες ενίσχυσης της θέσης της χώρας υπάρχουν και στη διεθνή αγορά εκπαιδευτικών υπηρεσιών, ειδικά σε πεδία που σχετίζονται στενά με την πολιτιστική της κληρονομιά, όπως κλασσικές σπουδές, αρχαιολογία, θεατρολογία, τέχνες και φιλοσοφία. Έχει καταγραφεί ενδιαφέρον για συνεργασία με τα εγχώρια πανεπιστήμια από διεθνή εκπαιδευτικά ιδρύματα αναγνωρισμένου κύρους, ωστόσο απαιτούνται περαιτέρω παρεμβάσεις για τη διεθνοποίηση των εγχώριων ιδρυμάτων.

Τέλος, η πολιτιστική κληρονομιά, σε συνδυασμό με το φυσικό κάλλος και τη γαστρονομική παράδοση, συνθέτουν μια εν δυνάμει πολύ ελκυστική εικόνα για τη χώρα. Απαιτείται όμως συστηματική προσπάθεια για την προβολή της πολιτιστικής ταυτότητας της χώρας μέσω και της δημιουργίας ενός δυνατού εθνικού εμπορικού σήματος (nation branding), στα πρότυπα άλλων χωρών, όπως η Ιταλία, η Γερμανία, οι ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο. Η καθιέρωση ενός ισχυρού εθνικού brand ενέχει αναπτυξιακές δυνατότητες ειδικά όσον αφορά ποιοτικά ελληνικά προϊόντα που παράγονται στη χώρα με σεβασμό στις παραδόσεις και το περιβάλλον της και εκπροσωπούν έναν «ελληνικό τρόπο ζωής».